

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **S., a.s.**, C., X. Bratislava, proti žalovanému: **P., a. s.**, G., 852 02 Bratislava, o zaplatenie 17 320 565 Sk s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 22. apríla 2005 č.k. 41Cb 62/98-156, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 22. apríla 2005 č.k. 41 Cb 62/98-156 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 20 839 710 Sk s 13% p.a. úrokom k 31.3.2000 v sume 19 135 184,23 Sk, a 13% p.a. úrok zo sumy 20 839 710 Sk od 1.4.2000 do zaplatenia a 500 000 Sk náhrady trov konania.

V dôvodovej časti rozhodnutia uviedol, že v priebehu konania žalobca upravil predmet sporu v zmysle úverových podmienok. Dňa 7.7.1999 nastala splatnosť poslednej splátky istiny úveru a z toho dôvodu ku dňu 31.3.2000 vzrástla pohľadávka na 20 839 710 Sk istiny a dĺžne úroky v sadzbe 13% p.a. ku dňu 31.3.2000 v sume 19 135 184,23 Sk. V konaní mal za preukázané, že v priebehu konania pôvodne označený žalovaný zmenil svoje obchodné meno na P., a.s., a s takto označeným účastníkom na strane žalovaného v konaní pokračoval. Vo veci bolo súdom nariadených 13 pojednávaní, pričom zástupca žalovaného sa ani jedného z nich nezúčastnil a neúčast' ospravedlňoval rôznymi dôvodmi. Naposledy služobnou cestou do Českej republiky k príprave obchodnej zmluvy. Predvolanie

na pojednávanie vytýčené na 22. apríla 2005 žalobca prevzal 4. marca 2005. V zmysle § 115 ods. 2 O.s.p., žalovaný tak mal dostatok času nielen na prípravu pojednávania, ale aj na zmenu termínu rokovania so zahraničným partnerom. Nebol preto dôvod na odročenie pojednávania a z predložených dokladov a vykonaným dokazovaním zistil, že predmetom sporu je zaplatenie 20 839 710 Sk úveru, spolu s úrokom podľa úverovej zmluvy č. 83/90 zo dňa 28.12.1990, uzavretej v súlade s § 382a Hosp. zákonníka. Žalobca dňom 1.1.1993 prevzal od Federálnej Konsolidačnej banky s.p.ú. Praha, práva a záväzky z pohľadávok voči slovenským subjektom, vrátane úverovej zmluvy, z ktorej sa predmet sporu odvíja. V nadväznosti na uznesenie vlády ČSFR zo dňa 8.11.1990 o ukončení poskytovania úverov na trvalo sa obracajúce zásoby (v ďalšom texte len „TOZ“), bol v tom čase štátny podnik H. povinný do 31.12.1990 takýto úver platiť. Dodatkami k zmluve sa lehota nesplateného úveru postupne predlžovala a žalovaný nepoprel, že na základe delimitácie po bývalom štátnom podniku H. prevzal zostatok úveru na TOZ v rozsahu spornej sumy. Súd mal za preukázané, že žalobca so žalovaným rokoval o uspokojení pohľadávok žalobcu z úveru dňa 19.2.1998, v nadväznosti na projekt ozdravenia žalovaného schváleného radou veriteľov dňa 2.11.1993. K námietke premlčania súd zistil, že právny predchodca žalovaného požiadal o prevzatie pohľadávky z úveru žalobcom, žiadosťou o prevzatí pohľadávok z úverov na TOZ zo dňa 22.2.1991. Od podpísania tejto žiadosti začala plynúť nová premlčacia lehota v zmysle § 131b ods. 6 Hosp. zák. Následne zástupcovia žalovaného dňa 11.8.1993 podpísali súhlas s výškou finančných údajov uvedených v oznámení o stave záväzku z úveru na TOZ. Žalovaný záväzok uznal aj na rokovaní dňa 1.6.2000. Súd vychádzajúc z čl. I. a III. úverovej zmluvy č. 83/90 zo dňa 28.12.1990 a jej dodatkov, fotokópie výpisu z knihy účtov vedenej žalobcom pre žalovaného ku dňu 13.4.2000 dospel k záveru, že právny nárok žalobcu je oprávnený, a preto žalobe vyhovel.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný. Poukazoval, že z pojednávania vytýčeného na 22. apríla 2005 sa riadne ospravedlnil a požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu zahraničnej služobnej cesty právneho zástupcu. Súd pojednávanie neodročil, pričom konanie bolo v rokoch 2003 - 2004 prerušené z dôvodu mimosúdnych jednaní. Pri rozhodovaní tak bral súd do úvahy len námietky žalovaného spred niekoľko rokov a argumenty žalovaného, ktoré mal pripravené na pojednávanie žalovanému neumožnila uplatniť. Súd tak znemožnil žalovanému voči žalobcovi uplatniť započítateľné pohľadávky, a rovnako tak znemožnil uplatnenie námietky zaujatosti voči osobe, ktorú mohol uplatniť na prvom pojednávaní. V prílohe prikladá niektoré doklady potvrdzujúce zložitosť vzťahov

a preukazujúce možnosť uplatniť svoje práva proti žalobcovi k započítaniu v zmysle § 97 O.s.p. Rozhodnutím Ministerstva financií SR z 19.3.1993 bola Konsolidačná banka š.p.ú., poverená odplatným postúpením pohľadávok z realizácie vývozov na základe medzivládnych dohôd, v prípade žalovaného ide o pohľadávku 10 463 755,76 USD, čo predstavovalo hodnotu 310 502 000 Sk, ktorá suma nebola do dnešného dňa vyporiadaná. Súdom prvého stupňa nebola preskúmaná výška pohľadávky a jej premlčanie, ktoré v konaní namietal. V odôvodnení napadnutého rozsudku je chyba, keď sa uvádza, že H. a.s., uzavrela dňa 28.12.1990 úverovú zmluvu č. 83/90. Ide o zrejmy omyl, keďže H. a.s., vznikla až o dva roky neskôr, dňa 1.5.1992. Zmluvný dodatok zo dňa 31.1.1991 a dodatok zo dňa 25.2.1991 podpísal iný subjekt, a to H. š.p. Bratislava, ktorá však zanikla až v roku 1997. Pri vzniku a.s. H. nešlo o generálnu sukcesiu, pretože len časť majetku š.p. H. Bratislava prešiel cez fond národného majetku na a.s. H., a iná časť na s.r.o. REROSA. Taktiež mali byť delené ich úvery, pretože nikde nie je napísané, že neplatené úvery po š.p. by mala platiť H. a.s. Taktiež žiadosť o prevzatie úveru písal š.p. H., teda subjekt odlišný od a.s. H., ktorá vznikla neskôr a prevzala len tie záväzky, na ktoré sa zaviazala. Nie je preto pravdivé tvrdenie súdu, že v konaní nepoprel na základe delimitácie prevzatie úveru na TOZ po bývalom š.p. H.. Vyjadrenia š.p. H. z roku 1991 nie sú záväzné pre a.s. H., ktorá neuznala dlh v zmysle vtedy platného Hospodárskeho zákonníka, a ani neskôr podľa Obchodného zákonníka, preto je potrebné opätovne preveriť námietku premlčania, nakoľko jednotlivé splátky úveru, ktorý mal byť splatený do roku 1998 sa postupne premlčovali v zmysle Obchodného zákonníka. Z uvedených dôvodov navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Vo vyjadrení na odvolanie žalobca uviedol, že žalovaný mal v konaní možnosť jeho námietky pred súdom uplatniť po dobu dlhšiu ako šesť rokov, pričom túto možnosť v konaní nevyužil. Tvrdenie žalovaného v tom, že mu nebolo umožnené uplatniť jeho práva na pojednávaní považuje za účelové a neopodstatnené. Pokiaľ aj konanie bolo prerušené, k mimosúdnej dohode nedošlo, čo žalobca súdu oznámil podaním z 18.11.2003. Niet preto dôvodu, aby sa súd takýmto upozornením na prerušenie konania zaoberal. Žalovaný námietku zaujatosti voči konajúcej sudkyni nevzniesol, hoci o tomto práve bol súdom poučený. Pokiaľ žalovaný v odvolaní uvádza skutočnosti týkajúce sa medzivládnych dohôd, tieto s predmetom nesúvisia. Výška uplatneného nároku žalobcu v konaní nebola namietaná. K otázke premlčania nároku sa písomne vyjadril podaním zo 16.3.2005, pričom z dokladov nachádzajúcich sa v súdnom spise je zrejmé, že uplatnený nárok premlčaný nie je. Úverovú

zmluvu zo dňa 28.12.1990 podpísal za dlžníka právny predchodca žalovaného a prechod záväzku je podrobne objasnený v žalobnom návrhu. O tom, že sa jedná o pohľadávku dlžníka svedčí jednak konanie dlžníka pred podaním žaloby, ako aj snaha o započítanie pohľadávky, ktorá predmetom sporu je, po vzniku sporu. Žalobca ďalej upozorňuje, že podané odvolanie za žalobcu nie je podpísané oprávnenou osobou, pretože osoba, ktorá ho podpísala, nie je členom jej štatutárneho orgánu a oprávnenie konať za žalovaného nebolo preukázané. S podaným odvolaním preto nemožno spájať právne účinky a navrhuje, aby odvolací súd odvolanie žalovaného odmietol a odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) prejednal odvolanie žalovaného v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 písm. e/ O.s.p., po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

Konanie bolo začaté dňa 2. septembra 1998, kedy došiel súdu návrh na jeho začatie (§ 82 ods. 1 O.s.p.). Premetom sporu bolo zaplatenie 17 320 565 Sk titulom istiny úveru a 14 392 295,03 Sk titulom úrokov.

Žalovaný sa k návrhu vyjadril podaním zo dňa 18. septembra 1998 (čl. 43). Z jeho obsahu síce vyplýva, že nárok žalobcu neuznáva, neobsahuje však návrh, ako má súd rozhodnúť.

Žalobca podaním zo dňa 17. mája 2000, ktoré súdu došlo 18. mája 2000, zmenil návrh na začatie konania (čl. 60) a navrhol, aby súd žalovaného zaviazal zaplatiť mu 20 839 710 Sk titulom dlžnej istiny úveru, 19 135 184,23 Sk titulom dlžných úrokov k 31. marcu 2000, a dlžných úrokov vo výške 13% p.a., zo sumy 20 839 710 Sk do zaplatenia.

Podľa § 95 ods. 1 O.s.p., žalobca môže za konania so súhlasom súdu zmeniť návrh na začatie konania. Zmenený návrh treba ostatným účastníkom doručiť do vlastných rúk, pokiaľ neboli prítomní na pojednávaní, na ktorom došlo k zmene.

V spise sa dôkaz o doručení zmeneného návrhu žalobcu zo dňa 17.5.2000 žalovanému do vlastných rúk nenachádza, rovnako tak, ani uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým by rozhodol o pripustení alebo nepripustení zmeneného návrhu (§ 95 ods. 2 O.s.p.). V každom štádiu konania musí byť zrejmé, čo predmetom žalobného návrhu je, a čom súd musí

rozhodnúť. Vedomosť, o čom súd bude rozhodovať, musia mať účastníci konania tak, aby v ktoromkoľvek štádiu konania vedeli uplatňovať alebo brániť svoje práva.

Podľa § 6 O.s.p., v konaní postupuje súd v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania tak, aby obrana práv bola rýchla a účinná.

Napadnutým rozsudkom odvolaním súd prvého stupňa rozhodol o zmenenom návrhu bez toho, aby žalovanému zmenený návrh do vlastných rúk doručil a v rámci prípravy pojednávania žalovanému uznesením uložil povinnosť písomne sa k nemu vyjadriť a v prípade, že uplatnený nárok v celom rozsahu neuzná, uviedol vo vyjadrení rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, pripojil listiny, na ktoré sa odvoláva a označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (§ 114 ods. 3 O.s.p.). V posudzovanom prípade to totiž vyžadovali okolnosti prípadu, pretože prechádzajúcich 12 pojednávani bolo odročených práve z dôvodu, že súd považoval za nutné žalovaného vypočuť. Že tomu tak v konaní muselo byť je zrejmé z dôvodu, že z vyjadrenia žalovaného k žalobnému návrhu nie je zrejmé, či nárok neuznáva vôbec, keď návrh, ako má súd rozhodnúť, neuviedol. Ak teda namietal čiastočné premlčanie žalobcom uplatnených nárokov, potom zasa nie je zrejmé, ktorý nárok v akej výške by mal byť premlčaný tak, aby súd mohol jeho obranu podľa ním pripojených listín a označených dôkazov aj posúdiť a po vykonanom dokazovaní o veci rozhodnúť.

Súd vo veci vytýčil termín pojednávania na 22. apríla 2005, žalovaný predvolanie na pojednávanie prevzal 4. marca 2005.

Podľa výpisu z obchodného registra Okresného súdu Bratislava I, vo vložke č. X. pri obchodnom mene: P. a.s., konanie menom spoločnosti je uvedené: „Štatutárnym orgánom spoločnosti je predstavenstvo. Je oprávnené konať v mene spoločnosti vo všetkých veciach a zastupuje spoločnosť voči tretím osobám pred súdom a pred inými orgánmi. Konateľ v mene spoločnosti sú oprávnení všetci členovia predstavenstva. Spoločnosť zaväzujú súhlasným prejavom vôle najmenej dvaja členovia predstavenstva, spôsobom uvedeným v štatúte predstavenstva“.

Dňa 19. apríla 2005 bolo súdu prvého stupňa doručené ospravedlnenie neúčasti žalovaného na pojednávaní vytýčenom na 22. apríla 2005 s návrhom, aby súd pojednávanie odročil. Ako dôvod neúčasti je uvedená zahraničná služobná cesta právneho zástupcu v termíne pojednávania, pretože medzi žalovaným a spoločnosťou V. a.s., finišuje uzavretie obchodnej zmluvy v hodnote niekoľko miliónov Sk. Vzhľadom k tomu, že ju musí schváliť predstavenstvo žalovanej spoločnosti, ktoré zasadá dňa 25. apríla 2005, je nutné

vo V. z ich strany podpísať, teda táto cesta je nevyhnutná (čl. 151). Ako príloha je uvedený cestovný príkaz na ZPC. Z podacej pečiatky súdu vyplýva, že k ospravedlneniu boli žalovaným pripojené prílohy 2. Prvou prílohou je list označený ako „Inštrukčný list pre zahraničnú pracovnú cestu“ pre JUDr. L. J., ktorý o cestu žiada dňa 21. apríla 2005. Cesta bola schválená dňa 21.4.2005 a cestu schválil Ing. R. G., CSc., predseda predstavenstva (čl. 152). Druhou prílohou je list označený ako „Vyúčtovanie ZPC“ JUDr. L. J., kde v popise pracovnej cesty sa ako deň nastúpenia a deň ukončenia uvádza 22. apríla 2005 (čl. 153). Ospravedlnenie žalovaného bolo súdu, vrátane uvedených príloh doručené osobne o 14,30 hod., za žalovaného je podpísané JUDr. L. J., právne oddelenie. Akým spôsobom mohli byť k ospravedlneniu pripojené prílohy s datovaním neskorším ako ospravedlnenie z pojednávania bolo súdu doručené je tak zrejmé. Pre účely odvolacieho konania nie je relevantné, či pripojené prílohy k ospravedlneniu prípadne nenesú znaky falšovania verejnej listiny, pretože mali byť vyhotovené neskôr, ako ospravedlnenie z neúčasti bolo preukázateľne doručené súdu. Rovnako tak neprislúcha odvolaciemu súdu „hodnotiť“ úroveň právneho vedomia žalovanej spoločnosti. V konaní totiž osoba - JUDr. L. J. podpisoval všetky ospravedlnenia zo zmarených pojednávanií a podpísal aj odvolanie proti napadnutému rozsudku. Nedostatok jeho oprávnenia konať v občianskom súdnom konaní v prejednávanej veci za žalovaného bola odstránená súdom prvého stupňa až podaním žalovaného zo dňa 20.7.2005, keď súdu doložil splnomocnenie žalovaného na zastupovanie v konaní, teda sedem rokov po jeho začatí (čl. 176). Neuniklo pozornosti odvolacieho súdu, že JUDr. L. J. už ako zástupca žalovaného na základe udeleného plnomocnenstva žalovanou spoločnosťou zo dňa 1. júna 2005 uvádza, že k zastupovaniu pred súdmi a orgánmi štátnej správy za žalovaného patrí jeho všeobecné splnomocnenie.

Podľa § 21 ods. 1 veta prvá O.s.p., za právnickú osobu koná štatutárny orgán alebo zamestnanec (člen), ktorý preukáže, že je oprávnený za ňu konať. V konaní žalovaný od jeho začatia súdu nepreukázal, že JUDr. L. J. ako jeho zamestnanec je oprávnený konať za žalovaného. Žiaľ táto vada konania bola odstránená súdom prvého stupňa až v odvolacom konaní, pričom odvolací súd poukazuje, že „Plnomocnenstvo zo dňa 1.6.2005“ bolo JUDr. L. J. udelené na zastupovanie v konaní (§ 24 O.s.p.) a vonkoncom sa ním nepreukazuje oprávnenie JUDr. L. J. konať za žalovaného ako jeho zamestnancovi.

Uvedené je totiž dôležité pre ďalší priebeh konania, keď súd musí mať vyriešené, kto je oprávnený za žalovaného konať, keďže v občianskom súdnom konaní za právnickú osobu koná štatutárny orgán alebo zamestnanec, ktorý preukáže, že je oprávnený za ňu konať. V prejednávanej veci, na základe plnomocenstva udeleného žalovaným dňa 1. júla 2005, v konaní za žalovaného pred súdom JUDr. L. J. nekonal ako zamestnanec žalovaného, pretože žalovaný sa dal zastupovať zástupcom, ktorého si zvolil (§ 24 O.s.p.), pričom udelením plnomocenstva boli konvalidované aj všetky jeho úkony v prejednávanej veci, vrátane podaného odvolania žalovaným proti napadnutému rozsudku súdu prvého stupňa.

Podľa § 101 ods. 2 veta druhá O.s.p., ak sa riadne predvolaný účastník neustanoví na pojednávanie, ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a doposiaľ vykonané dôkazy. Súd pojednávanie vytýčené na 22. apríla 2005 neodročil, vec prejednal a odvolaním napadnutým rozsudkom rozhodol. Na odročenie pojednávania zo strany súdu prvého stupňa nepochybne nebol ani najmenší dôvod, pokiaľ sa zaoberal dôvodmi žalovaného o jeho odročenie. Je tomu tak preto, že o odvolanie požiadal niekto, kto oprávnenie konať v občianskom súdnom konaní za žalovaného v jeho mene nemal. Nemal však pre konanie ani plnomocenstvo udelené v konaní žalovaným. Nepochybne je vecou štatutárneho orgánu obchodnej spoločnosti, kto v zahraničí prevezme návrh obchodnej zmluvy, ktorým by sa následne malo predstavenstvo žalovanej spoločnosti zaoberať nasledujúci deň po pojednávaní. Pokiaľ teda predstavenstvo žalovanej spoločnosti ako jej štatutárny orgán vyslalo do V. na prevzatie návrhu obchodnej zmluvy svojho zamestnanca v deň, keď sa malo pojednávanie na súde konať, zrejme nepochopilo, že povinnosť dostaviť sa na pojednávanie nemá jej v tom čase zrejme radový zamestnanec a vodič, súc majú právnické vzdelanie, ale túto povinnosť dostaviť sa pred súd mali členovia predstavenstva žalovaného. Pritom JUDr. L. J., ktorý ospravedlnenie na pojednávanie podpísal za žalovaného, nebol, či už osobou oprávnenou konať za žalovaného a v tom čase ani jej zástupcom.

Podľa ust. § 25 ods. 1 O.s.p., ako zástupcu si účastník môže vždy zvoliť advokáta. Plnomocenstvo udelené advokátovi nemožno obmedziť. Žalovaný predvolanie na pojednávanie prevzal 4.3.2005, pojednávanie bolo vytýčené na 22.4.2005. Žalovaný tak mal dostatok času na to, aby sa v konaní dal zastupovať advokátom ako osobou znalou práva, ktorá by v konaní chránila jeho práva, čo sa nestalo. Pokiaľ súd na pojednávaní dňa 22. apríla 2005 vec prejednal a rozhodol, pričom dôvody žalovaného na odročenie

pojednávania nepovažoval za náležité, nepochybne tým neporušil ustanovenie § 101 ods. 2 veta druhá pred bodkočiarkou. Je tomu tak preto, že z obsahu spisu vyplýva, že rokovani sa za žalovaného so žalobcom zúčastňovali v priebehu konania jeho štatutári, teda poznali predmet sporu a o tom, že prebieha súdne konanie, mali vedomosť. Ak sa teda žalovaný na pojednávaní konanom dňa 22. apríla 2005 nezúčastnil a súd jeho žiadosti o odročenie pojednávania nevyhovel a vec rozhodol, nepochybne tým nedošlo k odňatiu práva žalovaného konať pred súdom. Pokiaľ riadne predvolaný účastník o odročenie pojednávania síce požiadal a súd napriek tomu vec prejednal v jeho neprítomnosti, pretože dôvody o odročenie nepovažoval za také, ktoré by takýto postup súdu odôvodňovali, musí byť pre vecne správne rozhodnutie súdu splnená aj ďalšia zákonná podmienka uvedená v ustanovení § 101 ods. 2 veta druhá, podľa ktorej súd prihliadne na obsah spisu a doposiaľ vykonané dôkazy.

V prejednávanej veci treba v prvom rade poukázať, že vo veci sa žiadne dokazovanie na pojednávaní nevykonalo. Za takto vzniknutej procesnej situácie tak súd prvého stupňa nemal na aké doposiaľ vykonané dôkazy možnosť prihliadnuť. Pokiaľ teda rozhodol len s prihliadnutím na obsah spisu, potom takéto rozhodnutie je v rozpore s jeho obsahom, čo však má voči žalobcovi nielen procesné, ale aj hmotnoprávne účinky pri zmene návrhu na začatie konania.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., odvolací súd rozhodnutie zruší, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť pred súdom. V prejednávanej veci súd návrh na zmenu konania do vlastných rúk žalovaného nedoručil. Z vyjadrenia žalovaného k žalobe pritom bolo zrejmé, že namieta, mimo iného, aj premlčanie časti nárokov žalobcu, avšak bez ich časového ohraničenia a výšky, prípadne čo ním sleduje (§ 42 ods. 3 O.s.p.). Súd prvého stupňa žalovanému návrh na zmenu návrhu do vlastných rúk nedoručil, o zmene návrhu nerozhodol. Pokiaľ v odôvodnení rozhodnutia uvádza, že v priebehu konania žalobca upravil predmet sporu v zmysle úverových podmienok a vo veci rozhodol o takto upravenom predmete sporu, potom takýto záver nemá oporu v ustanovení § 95 O.s.p. Podľa citovaného ustanovenia je rozšírenie uplatneného nároku v pôvodnej žalobe vždy zmenou žalobného návrhu a súd o takomto návrhu musí rozhodnúť uznesením. Na uvedenej povinnosti súdu nemení nič ani skutočnosť, že voči uzneseniu, ktorým súd rozhodne o pripustení alebo nepripustení zmeny návrhu, odvolanie nie je prípustné (§ 202 ods. 3 písm. f/ O.s.p.). Zo zákona totiž musí súd zmenený návrh na začatie konania účastníkovi doručiť do vlastných rúk. Pokiaľ sa tak v konaní nestalo, postupom súdu sa tak odňala možnosť konať pred súdom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 30. júna 2008

JUDr. Štefan Š a t k a, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: B.